

Cselekedjünk igazságot, hogy mindenki megtudja a földön, hogy az anyaszentegyháznak élő Ura és Istene van!

Igehirdetés Reformáció 501. alkalmából, Vörösberény

Énekek: 1: 1; 392: 1-4; 393: 1-2; 390: 1-2; 436; 440; 447.

Köszöntés: „Ember, megmondta neked, hogy mi a jó, és hogy mit kíván tőled az Úr! Csak azt, hogy élj törvény szerint, törekedj szeretetre, és légy alázatos Isteneddel szemben.¹ [5Móz 10,12; Hós 6, 6; Ám 5,2 4] Az Úr hangosan kiált a városnak – és üdvös dolog félni az ő nevét –: Engedelmeskedjete a vesszőnek, és annak, aki azt rendelte!” Mikeás 6: 8 – 9.

Alapige: „Dávid így felelt a filiszteusnak: Te karddal, lándzsával és dárdával jössz ellenem, de én a Seregek Urának, Izrael csapatai Istenének a nevében megyek ellened, akit te kicsúfoltál.² [Zsolt 20,8] Még ma kezembe ad az Úr, leváglak, és a fejedet veszem, a filiszteusok seregének a hulláit pedig még ma az égi madaraknak és a mezei vadaknak adom, hadd tudja meg mindenki a földön, hogy van Isten Izraelben. És megtudja ez az egész egybegyűlt sokaság, hogy nem karddal és lándzsával szabadít meg az Úr. Mert az Úr kezében van a háború, és ő ad a kezünkbe benneteket.” Sám 17: 45-47.

Isten népének, az anyaszentegyháznak a földi bujdosása során át kell jutnia olyan időszakokon, amikor még a legbátrabbak is megtántorodnak, mert az a tudat béklyózza és uralja a lelkeket a Föld kerekiségén, hogy Isten mindenkor Izraelének, az anyaszentegyháznak nincs élő Istene.³ A bibliai ige olvasása során a Dávid és Góliát jól ismert történetéből hallottunk egy részletet. Izrael csatarendben állt filiszteus ellenségével szemben, amikor előált Góliát, a Gátból való óriás és gyalázattal illette az Úr népét. Túlerejének magabiztos tudatában kiállt a hadirendek elé és felkínálta méltatlan és gyalázatos alkuját, mely szerint, ha megküzd vele egy izraelita és legyőzi őt nem lesz háború, Filisztea pedig behódol Izraelnek. Ellenkező esetben, ha a vashatalmat megtestesítő óriás győz, Izrael lesz a filiszteusok halálra szánt rabszolgája.

Ez a háromezer éves történet semmit nem mond ma nekünk addig, ameddig közülünk ki-ki maga is nem áll az Isten előtt ugyanazon a csatatéren, ahol a léteért küzdő Izrael állt egykor a rettentően hatalmas és öntelt túlerővel szemtől szembe. A lelkünkben és a sejtjeikben kell éreznünk, amint a közel négy méter Góliátként ismert húshegy alatt megremeg a föld. A hangjától beleborzad a legbátrabb katona is. A csípőjéig alig felérő átlagember minden emberi számítást összevetve, esélytelen ellene abban a közelharcban, amit Góliát maga kínál fel egyetlen lehetőségként. Ő napokon, sőt hónapokon keresztül a beszéd általi verbális agresszió ördögi fegyvereivel vívott szellemi hadviselésben mindent megtett annak érdekében, hogy a félelem láncával megkötözze a rá hallgató lelkeket és a maga világszemléletének és birodalmának szűk ketrecébe hurcolja azokat. Bizony, Góliát akarta felállítani az élet új játékszabályait, amellyel határok közé szorította és korlátozta Izrael seregének leleményességét és győzelmének lehetőségét (Jean-Francois Lyotard 1993, 42). Propaganda szónoklatában közölt megszorításai csakis a maga számára biztosítottak előnyöket. Programbeszédében (intézményi diszkurzus) nem önmagát képviselte, hanem a rendszer (intézmény) egyészét, mindent, amit filiszteus néven lehet nevezni, azzal a szellemiséggel együtt, amelyik nyíltan

¹ Károly: „igazságot cselekedjél, szeressed az irgalmasságot, és hogy alázatosan járj a te Isteneddel”

² Dávid pedig monda a filiszteusnak: Te karddal, dárdával és pajzzsal jössz ellenem, én pedig a Seregek Urának, Izrael seregei Istenének nevében megyek ellened, akit te gyalázattal illetél. 1Sám 17:45.

³ 1Sám 17:46

gyalázza az élő, mindenható szent Istent (Jean-Francois Lyotard 1993, 43). Képzeld csak el magadat a vérpadon ezzel a Góliáttal! Érezned kell azt, hogy milyen mértékben vagy önmagadra utalva, s míg ezt minden zsigeredben átérzed tisztán tudod, ez az önmagad a kevésnél is kevesebb vagy az óriás gyilkossal szemben. Épp ez lenne a góliáti *manipulatív beszéd és egyoldalú üzenettovábbítás*⁴ általi győzelem célja, hogy befogadója ne csak elhiggye, de érezze is, hogy „mindenki önmagára van utalva. S mindenki tudja, hogy ez az önmaga kevés.”⁵ A gyengeség és elégtelen voltunknak ez a rettentően rossz érzése teljesen kitörli az elménkből és a szívünkből azt, hogy nekünk élő és cselekvő Istenünk van, aki szeret bennünket és harcol értünk, sőt velünk együtt küzd minden Góliáttal szemben.

Ötszázegy évvel ezelőtt ez a Góliát a Róma székhelyű keresztyén egyházban vetette meg a lábát, és sokféle hazugságával sötétségben, félelemben és rettegésben tartotta a lelkeket. Ő szabta meg mindenki számára léte és élete mozgásterét, sőt testeket és lelkeket vásárolt és adott el, emberek üdvössége és elkárhozása felett is rendelkezett. Oly hatáskört és dicsőséget vett, ragadott a maga birtokába, ami egyedül az Isten Egyszülöttjét illeti meg, a mi Urunk Jézus Krisztust. A reformátorok a Dávid lelkével ez ellen a Góliát ellen álltak ki, a maguk szerény pásztori szerszámaival, az élő hit pásztorbotjával, az Isten mindennél hathatósabb parittyájával, az imádság és a reménység vállra kapható tarisznyájával.

Isten minden kor Góliátját lefejezteti a maga kis Dávidjaival Ez a győzelem azért lehetséges, mert Urunk, Jézus Krisztus megváltó kereszthalálával és feltámadásával legyőzte e világ gonosz fejedelmét, minden Góliát parancsolóját, dicsőséges győzelmét pedig nekünk ajándékozta. Urunk tehát, - ahogy az ősi prófécia minden időben és korban hirdette, - a kígyó fejére taposott. Ez a kígyó fejetlenül vergődik és farkával halálos csapásokat mér az emberiségre. Ennek a hatalmas vergődő erőnek viszont ma is vannak hívei, követői és rendkívül ravasz szószólói, akik napjaink Góliátjaiból szólalnak meg, káromolva Istent és az ő népét, az anyaszentegyházat. Bárhova nézzem is az ember szinte mindenhol csak ennek a Góliátnak istenkáromlásait hallja és látja. Amikor pedig ezek a gyalázkodó sötét felhők vesznek körül, magunk is úgy érezzük, mintha nem volna élő és cselekvő Istenünk, mintha Isten teljesen magunkra hagyott volna, teljesen egyedül és magunkra utalva vagyunk, egy olyan túlerővel szemben, ami nyomorúságos halálunkat munkálja.

Sokszor egészen közélről hallom ezt az Istent gyalázó Góliátot. Korunk embere hatalmas Góliátnak látja a tudományt. Előáll tehát és a tudomány álcája mögül azt tanítja már egyik másik egyetemen is, hogy a fiatalok, ha összeházasodnak is ne vállaljanak gyermekeket, mert igent mondván az új életre csak az ökonómiai lábnyomot fogják növelni és az végzetes, inkább házikedvencet tartsanak, legyen a diplomás értelmiségi ifjú a házikedvencének anyucija vagy apucija. Angliában ezzel a Góliáttal megkötött pokoli alku eredményeként serdülőkorú gyermekek szülei feláldozták saját gyermekeiket annak a tudományosnak hangzó tanításnak az

⁴ Jürgen Habermas - Jean-Francois Lyotard – Richard Rorty A posztmodern állapot. Századvég Kiadó Budapest, 1993. oldal 40. (Fordította: Angyalosi Gergely, Bujalajos István, Nyizsnyánszky Ferenc, orosz László)

⁵ Ez a központi téma R. Musil: Tulajdonságok nélküli emberének. Szabad fejtegetésében J. Bouveresse kiemeli az én „gazdátlanságának” témája, illetve a tudomány 20. század eleji „válsága” és Mach ismeretelmélete közötti rokonságot; tanúságként a következőt idézi: „Adva van a tudomány sajátos állapota, melyben az embert mindig az alkotja, amit mondanak róla, vagy amivel kapcsolatba hozzák...Olyan világ ez, melyben a megéltesemények függetlenné válnak az embertől...A történés olyan világa, melyben anélkül történik valami, hogy valakivel történne, anélkül hogy valaki felelős lenne.” (La problématique du sujet dans L’Homme sans qualités, in Noroît [Arras], 234-235.o. 1978. december-1979. január; a közölt szöveget a szerző nem nézte át.) A hivatkozás Jürgen Habermas - Jean-Francois Lyotard – Richard Rorty A posztmodern állapot tanulmányai című kötetben olvasható. Századvég Kiadó Budapest, 1993. oldal 37-38.

oltárán, hogy az ember maga dönt a saját neme felől. Így történhet meg Angliában az, hogy serdülő gyermekek önként vetik magukat alá hormonkezeléseknek és drága műtéteknek, hogy az, aki történetesen az Isten teremtményeként fiúnak született lánnyá váljon és fordítva.

Aki gyermekeiért aggódó szülő és abban a reménységben él, hogy egy nap megláthatja az unokáit, ezt a tudomány álarca mögül gyalázkodó Góliátot a saját testén belül érzi, mint aki a testén belül akarja megölni a gyermekeit.

A sok ezerből csak ezeket a példákat emeltem ki annak szemléltetésre, hogy mennyire káros nekünk az, ha mi olyan istenkáromló beszédekre hallgatunk, mint amilyen a Góliáté. Dávid ezt nem tette! Ő megemlékezett a harmadik parancsolatról mely szerint az, aki hiába veszi ajkára az Úr nevét, nem marad büntetés nélkül.⁶ Dávid tudta, hogy amint Góliát elkezdte káromolni az Urat, Isten részéről elkezdődött a Góliát halálbüntetése is. Dávid tudta, ha ő most törvényt és igazságot cselekszik, az Úr vele van! Ő tehát törvényt és igazságot cselekedett, amikor az Isten kinyilatkoztatott szent Igéjére hallgatva, néven nevezte és leleplezte az Istenkáromlást. Éva az Édenben igazságot cselekedett akkor, amikor kijavította az ördögöt, mert az Úr igéjét mondta a kígyónak, mely szerint a kert bármely fája gyümölcséből ehetnek, csak a jó és gonosz tudás fájáról nem, mert akkor meghalnak.⁷ Jézus a pusztában igazságot cselekedett, amikor Isten igéjével válaszolt az ördögnek és soha semmit el nem fogadott tőle.⁸ Igazságot cselekedtek a pünkösdi apostolok, amikor azt válaszolták a zsarolásra és megfélemlítésre, hogy inkább Istennek kell engedelmeskedniük, mint embereknek.⁹ Igazságot cselekedett István diakónus, amikor vértanú halála előtt szembesítette a népe vezetőit súlyos vétükkel, mely szerint ellene szegültek az Isten igéjének és a szentléleknek.¹⁰ 1956 októberében Magyar ország és Budapest ifjúsága igazságot cselekedett, amikor azt nyilvánították ki, hogy többé nem akarnak a kommunizmus hazugságainak birodalmában élni. Tegyük mi is ezt!

Igazságot cselekednünk csak együtt az Urral lehet, de bizalommal ha odaszánjuk tagjainkat az igazság cselekvésére az Úr velünk van. Felöltözve tehát az Isten teljes fegyverzetét az Ige kétélű kardjával szabad lelkiismerettel harcolva leplezzünk le minden Istent káromló hamisságot, hazugságot, álnok tévelygést, a halál rabságába taszító gyalázatos ördögi alkut.¹¹

Mit gondolsz, büntetés nélkül maradhat az, aki gyalázza az embert férfinak és nőnek teremtő Istent? Mert bizony az, hogy a teremtmény dönti el az Isten ténybeli döntésének ellene szegülve, hogy milyen nemi identitást válasszon magának, - de nem ám a két biológiai nem közül csupán, hanem a harminchárom, vagy mások szerint ötvennyolc¹² „lelki/pszichológiai nem” közül, - ez bizony a Teremtő Isten és a Krisztusban megváltó Atya Isten nyílt káromlása.

Pál apostol minderről ezt írta:

„Ezért nincs mentségük, [1Kor 1,21] mert bár Istent ismerték, mégsem dicsőítették vagy áldották mint Istent, hanem hiábavalóságokra jutottak gondolkodásukban, és sötétség borult oktan szívükre. [Ef 4,17-18] Akik bölcsseknek mondják magukat, bolonddá lettek, és a halhatatlan Isten dicsőségét felcserélték halandó emberek, sőt madarak, négylábúak és csúszómászók képmásával. [5Móz 4,16-18] Ezért kiszolgáltatta őket Isten szívük vágyaiban a

⁶ Az Úrnak a te Istenednek nevét hiába fel ne vedd; mert nem hagyja azt az Úr büntetés nélkül, aki az ő nevét hiába felveszi. 2Móz 20:7

⁷ 1Móz 3:2 – 3.

⁸ Máté 4: 1-11; Lukács 4: 1 – 13.

⁹ Apcs 5:29.

¹⁰ Apcs 7:51 – 60.

¹¹ Ef 6:12 – 20; 2Kor 10:4 – 5.

¹² <http://www.demokrata.hu/hir/belfold/akkor-most-hanyfele-van>
www.wikiwand.com

tisztátalanságnak, hogy meggyalázzák egymás testét. Az ilyenek Isten igazságát hazugsággal cserélték fel, és a teremtményt imádták és szolgálták a Teremtő helyett, aki áldott mindörökké. Ámen. Ezért kiszolgáltatta őket Isten gyalázatos szenvedélyeiknek: mert asszonyaik felcserélték a természetes érintkezést a természetellenessel, ugyanúgy a férfiak is elhagyták a női nemmel való természetes érintkezést, és egymás iránt ébredt vágy bennük: férfiak férfiakkal fajtalanzkodnak, de el is veszik tévelygésük méltó büntetését önmagukban. És mivel nem méltatták Istent arra, hogy megtartsák ismeretükben, Isten kiszolgáltatta őket megbízhatatlan gondolkodásuknak, hogy azt tegyék, ami nem illik. Tele vannak mindenféle hamissággal, gonosszággal, kapzsisággal, rosszasággal, tele irigységgel, gyilkos indulattal, viszálykodással, csalással, rosszindulattal; besúgók, rágalmazók, istengyűlölők, gőgösek, fennhéjázók, dicsekvők, találékonyak a rosszban, szüleiknek engedetlenek, kíméletlenek, szőszegők, szeretetlenek és irgalmatlanok. Ezek ismerik ugyan Isten igazságos rendjét, amely szerint halálra méltók, akik ilyeneket tesznek; mégis nemcsak teszik ezeket a dolgokat, hanem azokkal is egyetértenek, akik ilyeneket tesznek.” Róma 1: 20-32.

A reformáció 501 évében nekünk is ki kell mondanunk élő hittel és meggyőződéssel az Isten igazságát. El kell döntenünk, hogy kinek a beszédének hiszünk, e modern kor nagy Góliátjainak, vagy az Úr igéjének?

A zsoltáros így szól:

„Boldog ember az, aki nem jár a bűnösök tanácsa szerint, nem áll a vétkesek útjára, és nem ül a csúfolódók székére, hanem az Úr törvényében gyönyörködik, és az ő törvényéről elmélkedik éjjel-nappal. [Józs 1,8] Olyan lesz, mint a folyóvíz mellé ültetett fa, amely idejében megtermi gyümölcsét, és nem hervad el a lombja. Minden sikerül, amit tesz. [Jer 17,8] Nem így járnak a bűnösök, hanem úgy, mint a pelyva, amelyet szétszór a szél. [Jób 21, 18] Ezért nem állhatnak meg a bűnösök az ítélet idején és a vétkesek az igazak közösségében. Mert ismeri az Úr az igazak útját, a bűnösök útja pedig semmibe vész.” Zsoltárok 1: 1 – 6.

Ne sántikáljunk tehát kétfelé, hanem az Urat válasszuk, aki előbb választott minket! Higgyünk az Úrnak és kövessük Őt, szánjuk neki magunkat, hogy megmutathassa bennünk, hogy népének és anyaszentegyházának Ő ma is mindenható és élő Istene. Ámen.